

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

De mamuts, aglans, glaçons

La història. En algun indret glacial, vint mil anys, o més, enllà. Manny s'ha quedat desvinculada de la família mamífer i peluda al complet, que, a la deriva, fa la viu viu damunt un iceberg atrotinat; mentrestant, l'orangutan pirata fa de les seves en un vaixell de glaç, i la gran balena s'ho empassa tot.

La pel·lícula. Allò bo que tenen de debò les franquícies filmiques tot a mil, és que quan te n'adones, ja formen part, de grat per força, del teu expedient clínic. Biomecànic. Unisex. Sentimental. O sinó que ho preguntin als nens i nenes que han crescut a les mamelles d'una (pre)història apocalíptica, nascuda el 2002. 'Ice Age 4', sobretot si es pronuncia en anglès (proviho, 'please!') sona a cacofonia juganera. Tant de bo. ¿Què tal si parlo de la pel·li?... Glup! He de confessar que, ben aviat em vaig desconnectar de les aventures familiars d'una colla de mamuts fil-i-prims, esmaperduts, glacials, que somicaven, qual pluja estiuenca, al voltant d'una pèrdua cabdal. Vull dir que 'Ice Age 4' procedeix a descongelar temes, personatges, escenes, idees, pel gust vicari de tornar a explicar aquelles aventures d'eficàcia dramàtica més que provada. Però un dels problemes, adherits, qual rêmora, peixet o crustaci, al moll del glaç, o del mol·lusc, o de la petxina fàcil, ràdica, fet i fet, en l'abracadabrant,

senzilla, simple, ximple, fórmula de jugar a descobrir l'amic-enemic invisible. Que no? Posats a justificar el sou, toca repuntar que 'Ice Age 4: la formació de los continents' és una explosió sensual, que no pas intel·lectual, del que se suposa hauria de ser la plenitud existencial. Posats a filar prim, destacar, i no se'l perdin, el curt 'The longest daycare' de David Silverman. O quan la Maggie Simpson va de bòlit dins d'una escola brescol aterridora!

Ice Age 4: la formació de los continents

Directors: S. Martino & M. Thurmeier. EUA, 2012. 94'. JC Alpicat, Lauren Lleida, Urgell, Majèstic.

La imatge. L'esquirol Scrat manllevant l'aglà descomunal enmig el paradís d'Aglatlàndia, i de com l'Atlàntida se'n va a fer punyetes.

La frase. "La pirateria s'acaba tot pagant", deixa anar el mamut pare. La frase és difusa, ambivalent, política: piratejar té els límits marcats per la policia *on-line*? O allò del paradís amb la caixa que t'espera?

La retomanació. Inexcusable per als col·leccionistes de mamuts i mandrosos en peu de guerra ecològica.